

RELIGIOUS POETRY



New Recitations—For Christmas and Other Occasions

(ENGLISH AND HOLLAND)

BY

BENJAMIN ESSENBURG

EERDMANS-SEVENSMA CO.

Publishers

Grand Rapids, Mich.

1916

RELIGIOUS POETRY



New Recitations—For Christmas and Other Occasions

(ENGLISH AND HOLLAND)

BY

BENJAMIN ESSENBURG



EERDMANS-SEVENSMA CO.
Publishers
Grand Rapids, Mich.
1916

TPS 3509
.S57R4

Copyright 1916
by B. Essenburg



JUL 31 1916

©CL.A437058

OUR PURPOSE.

To The Hesitating Purchaser.

*If never I succeed some youthful heart t'inspire
Religiously, in vain I strike my untuned lyre;
And lest my purpose fail—lest I should hope awrong!
My God shall be my theme, religion be my song.*

THE AUTHOR.

P R E F A C E .

In vain I count the pipers of all years
To find but one who could appease all ears,
So if my crule songs your tympanum should grate,
(With me perfection's not innate)
Remember 't is my first, my first attempt,
The fruit of hours from daily work exempt,
Hours pregnant with desire to reach my goal :
To entreat the heart to heed the pleading soul ;
By Honor's hand I'm not to be caressed,
'Twas not my aim—I strove in this my best
To magnify the Lord and Christ, the "Morning Star"
To God, the triune God ! my hymns devoted are.



CHRISTMAS.

Hark! on the hills around Bethlehem
Heavenly voices appeal unto men;
Hasten, go thither, the Savior is born;
Hearken ye shepherds, alone and forlorn!

Bring the glad tidings; let ring through the air
Praises to God and the Savior so fair;
Join with the angels and sing the refrain,
Hasten the gift of God's love to proclaim.

Peace be on earth and good will unto men,
Thus sang the angels at Bethlehem;
Words more sublime were ne'er spoken at birth,
Thoughts more divine never gleamed upon earth.

Prophets of old, they had longed for this day
But in their faith they had long passed away;
Oft they had told how the Shiloh would come
Lowly and meekly and yet as God's Son.

That there great joy to all nations shall be
When, in the Son, they the Father shall see;
Not as proclaiming men guilty and lost
But as His children redeemed at the cross.

Praise ye the Father, His grace, and His love
Sinners below and ye angels above.
Praise ye the Father, all creatures below,
From whom all blessings unnumbered do flow.

Praise ye the Son who thus came upon earth,
Lowly and meekly and humbly at birth,
Leaving the heavens and glorious throne,
Coming to rescue His loved and His own.

Praise ye the Holiest Spirit divine.
Plan of salvation in thought so sublime;
Tell the whole world what a glorious morn,
Dawned upon earth when the Savior was born.

A G L E N .

Fair glen, that oft my lonely steps
Hast stayed among thy tow'rs,
Ere golden lances of the sun
Betwixt thy verdant tree-tops hung,
Entangled in thy bow'rs.

Thy trees a pensive calmness hold,
Their adoration stills
The breath of incense-breathing morn,
On which the sweetest notes are borne,
Till all with rapture thrills.

Well-housed among thy leafy bow'rs,
Sweet tenants of the grove
Are twitt'ring 'round a straw-built nest,
And blue-birds gay with charming zest
Their dulcet clarions blow.

The gauzy-wingèd sage her flight
Is wheeling o'er thy flow'rs
She sips their nectar clear and sweet,
She leaves the chaff, but gathers wheat
Till darkness binds her pow'rs.

Thy sluggish brook goes rippling on
Between the stately trees,
Oft hath it quenched a parching thirst
And drained the soil before the first
Arbutus spun their wreaths.

Upon thy rich and fertile breast
'Mid prostrate twigs and trees
A verdant, sylvan carpet sways
And on its ripples dance the rays
That kiss the drooping leaves.

And scattered o'er thy carpet green
Are gorgeous, blooming flow'rs;
Their pomp, their tinge, and grand array
God's thoughts and handiwork display;
He placed them 'neath thy bow'rs.

Amid thy splendors, fairest glen,
 Unlettered lessons grow ;
As tenderly the strong protect
The meek whose grandeur, beauty deck
 The mould'ring turf below.

Thou godly wisdom dost reveal :
 Sublimity serene
Hath placed within each flow'r a spark
But to man's stained and sinful heart
 It oft remains unseen.

What unity ! what thoughts divine !
 Revealest thou, O glen,
Of Him, thy great Creator wise,
Who made thee, earth and starry skies
 And still sustaineth them.

And made thee like unto our lives
 O glen, with splendors gay :
In spring thou bloomest fair and grand
But at the touch of Autumn's hand
 Thy beauty fades away.



THE ANGELS AT BETHLEHEM.

Ye holy angels sing! should not your voices
Bid welcome, with harmon'ous chime, the morn
And infant God of wedded virgin born,
Till earth to hail the Prince of Light rejoices?

Should ye not be the first, O holy sages,
To fill with awe the starry, spangled night,
And guided by celestial knowledge write
"Eternal Peace" on universal pages?

Oh seraphs sing the grandest of your odés!
With sacred hymn awake the spangled night,
For low is heaven stooping to unite
In dedication of His new abodés.

Inhabitants of those sublimer spheres,
Repeat ye justly, in this wondrous night,
That first creative word, "Let there be light!"
For now a never-setting Sun appears.

While earth her shameful countenance is hiding,
Doth thrill with fear to meet its holy King,
Peal forth thine anthem with eternal ring:
"Good will to men and peace on earth abiding."

Sing angels of the great redemption given
In Him who laid aside His majesty
And chose for Adam's sin-proned race to be:
The Savior, Peace, and Pathway unto heaven.

A THRENODY.*

Thou fairest flow'r that ever bloomed,
Emblem of peace and paradise,
Wert thou ere morn already doomed
To pay sin's harsh, relentless price?

Thou wert most fair, most loving child,
How rosy tinged were thy cheeks?
How beautiful thy infant smile
Has rippled on but sixty weeks.

How oft thy gay and wistful eyes
Did gaze about with guiltless look?
How many things didst thou surmise
And hast thou now closed thy life's book?

How beautiful thy life's boat tossed
Upon a glimm'ring sea of life,
With all around thee mild and soft
Thy little bark rocked gay and light.

The laughing sunbeams in their glee,
Oft played around thee warm and bright
And kissed the waves that leaped so free
While playing in untold delight.

How gayly didst thou onward glide,
Moved by the ebb and flow of time,
From billow on to billow glide;
Ah—cruel hand that thee did bind.

In spite of one's heartrending plea
Which from her pallid lips did flow
In speech so low and mournfully,
When mourning shadows hovered low.

* To commemorate the sudden death of my dear brother, Benny, who was afflicted with brain-fever and died five hours later.

She wept—she prayed—and as, alas!

She once more cast a glance at thee:
Death's shadows rolled and o'er thee passed,
When th' angry fever seemed to flee.

To leave thy brain wherein 't had raged,
Had parched as th' angry desert storm
Doth parch and ah!—so deathly sway
The flow'rs that bloomed at the break of morn.

Now silent are thy tiny hands
And o'er thy sweet, once blooming face.
A whiter veil, with cruel hand
Is drawn, for death hath thee embraced.

Hath torn thee from thy father's heart
And though alas, he prayed in vain;
For 't was God's will! thou must depart;
The cov'nant promise soothes his pain.

Beneath the turf we thee have laid,
My brother dear, with tear-dimmed eye.
We've laid thee in a silent grave
At a brother's and two sisters' side.

Those cheeks so oft by mother kissed,
Those locks that streamed with such delight
Lay now within thy coffin hissed
Where the sun ne'er peeps nor casts its light.

Full twenty years have seen thy grave
And many raindrops trickled down
The hoary sod which o'er thee lays
And greens the cold and crumbling ground.

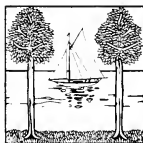
We've laid thee in the churchyard's hill,
Where th' evening sun-rays oft would play;
And where the zephyr's voice tranquil
Doth whisper soft, at the close of day.

And when the winter's bleak wind blows
From the ocean's rough and billowy crest,
It decks that hoary sod with snows
And the blades that greened thy place of rest.

Now as it tolls each Sabbath morn,
That church bell, with laconic tongue
It tolls e'en o'er that spot forlorn:
The resurrection-day will come!

Then waves of time shall surge no more;
No desert storm the flowers sway,
No death, nor time, beyond that shore
Shall be, for there's eternal day!

Then on that bright, celestial shore,
Both young and aged will gather there,
Dear brother! though with us no more,
We long to see thee over there.



A CHRISTMAS WELCOME.

Dear friends, you're truly welcome here
Yes, welcome, everyone!
We're glad to have you see and hear
That Christmas-day, our joy, has come.

Perhaps you know that story old,
How Jesus came on earth.
And yet, that story often told
Is ever new, the Savior's birth!

That story, I'll not tell you now,
Though 'tis most dear to me,
To think that angels sang and how
The shepherds our Lord did see.

But I'll just bid you welcome all,
Yes, welcome, everyone!
As presents are to children small,
When Christmas-day, our joy, has come.

WHERE IS THE CHRISTIAN'S HOME?

Where is the Christian's home, O where?
Does he abide in mansions fair?
To seek the treasures of the world
Where pools of evil long have twirled,
Where language vile and curses flow
From mortal lips, as on they go
'Mid bustling crowds who never shun
The evil wrought in Babylon:
Say, can the Christian's home be there?—
O, no, my friend, 'tis never *there*!

Where is the Christian's home, then where?
Beneath the heavens blue and fair?
Where he may see God's wondrous work
Where thoughts divine and beauteous lurk,
Where the sublimest landscape swells
With golden grain within its dells,
With bladed corn upon its hills,
With beauteous blooming daffodills
Upon the banks of rippling brooks,
Whose voices tell him more than books.
As does the chirping blue-bird's note
Which sweetly warbles from her throat
And echoes through the whisp'ring pine
With speech profound, and yet sublime;
Say, can the Christian's home be there?—
My friend, he merel 'ingers *there*!

Where is the Christian's home, then where?
My friend, seest thou the heavens fair?
There on that bright celestial shore
Where sin and sorrow are no more,
Where no more is disdainful wrath,
Which roughens now the pilgrim's path;
Where moon and sun shall never shine
But where the Lamb 's the light sublime!
There perfect joy and peace shall be
And there the pilgrim God shall see.
There seraph's harp's majestic sound
Its hallelujahs shall redound,
While heaven's saints with joy shall sing
And praises to Jehovah bring!
There Canaan's language men shall speak—
No tears shall roll, for none shall weep!
There all the saints their voices raise
And God forever, ever praise,
As Father, Son and Holy Ghost,
With all in heaven, heaven's host.
The Christian's home, my friend, is there!
His home is there! His home is there!
His home for aye, and wondrous fair.

AWAITING THE COMING OF CHRIST.

Four hundred years had passed along,
No prophet spoke, no solemn song,
The silence of those years had broke
For Israel 'neath the Roman yoke.

Augustus Cæsar's mighty wand
Swayed over Israel's promised land,
And oft in vain had Israel's eye
Gazed on the dark and dreary sky.

In vain had Israel longed to see,
Once more, those beams of prophecy,
Or see the great Elias come
As way-preparer of God's Son.

Four hundred years of weariness
And all-consuming restlessness
Had bent poor Israel's heart in grief
And yet, no dawn to bring relief.

A silence reigned the world around,
No bugle call, nor trumpet's sound
Pealed forth, and Janus' temple doors
Were closed:—peace reigned from shores to shores.

Since peaceful darkness rules the land,
Aside the blood-stained chariots stand;
Kings sit in peace as if they hear:
The Christ, the King of kings, is near!

And true it was, for low one wintry night,
At Bethlehem, within a lonely stall,
The Christ was born and angels in delight
Sang of the great redemption and the peace
Which God, the triune God, had wrought and given
In Him who laid aside His majesty in Heaven,
And chose to dwell within a house of mortal clay
That He might bring the ransom for mankind,
Might stand before His Father's throne and say:
"That these go lost, I will not, Father, they
Are ransomed in My blood at Calvary,
Their ransom, Father, I have found and given
That they might dwell with Me, for aye, in Heaven!"

SIN IS DESPAIR; REPENTANCE IS LIFE.

That on my pathway, Lord divine,
Thy gleaming light may ever shine
Teach me, that I may keep Thy way
For I am prone to go astray.

Yea, I am prone to evil, Lord,
And often sin's relentless sword
Doth pierce when of forbidden fruit
I ate, O Lord, in wrong pursuit.

As unto Adam's sinless eye,
Though 'twas Thy word: "Thou'lt surely die,"
The fruit of that forbidden tree
Seemed sweet, so evil oft to me.

Thus sin's allurements oft impart
A keen desire—till Satan's dart
So well-equipped doth reach its goal,
Then, Lord, doth grief enflame the soul.

Then with Thy countenance unseen,
Sin labors and brings forth such keen,
Such bitter fruits, till well aware
The lips repeat the soul's despair.

Then doth the panting heart speak of
Thy gracious and forgiving love,
And homeward doth the pilgrim tread:
God's love within and God o'erhead.

A CHRISTIAN'S AFFLICTIONS.

What ample blessings, Lord, dost Thou bestow
Upon Thy children here below,
For e'en Thou makest their afflictions
To tongues that lay but benedictions
Upon their lives, till like a gem
Intrinsic beauty girdeth them,
Who, after the oppressive hour
The Father's likeness more reflect
Than ere the tempting hour had decked,
With brooding gloom, their sin-polluted lives ;
Had severed many sin-inwoven ties,
To let the raptured soul the freer rise,
From sinful earth to heaven's paradise.

LABOR ON.

Labor on, in God rejoicing!
Sow in love, in hope, and faith ;—
Father's love and deeds e'er voicing,
Welcoming thy destined fate.

Labor on, in faith abiding,—
Now in exile, now alone,
Till the trumpet sounds the tidings :
"Come, the Father calls thee home."

Labor on, keep watching, praying,
Till thy task on earth is done ;—
Till the Bridegroom—now delaying—
Whispers low : "Behold, I've come."

CHRISTMAS JOY.

What name to man can be more dear?
What name can more reveal
The Father's love than Jesus' name,
Than Jesus' lonely birth,
Than Christmas-day, which doth proclaim
How Jesus came on earth?

Each Christmas-day doth speak of Christ,
How He in a manger lay;
That Child, the Lord of Paradise,
Was born on Christmas-day.
And angels sang with voices sweet,
It echoed through the air:
On earth is born the Savior meek,
The Savior wondrous fair.

The seraphs spoke to shepherds there:
Fear not, ye shepherds, come
And see within a manger there
The Father's only Son;—
Let glory be to God on high,
For peace shall reign on earth
And men God's name shall glorify
And hail the Savior's birth.

It is but just, as you perceive,
That we should praise God's name
With joyful hearts on Christmas-eve,
The angels did the same;—
For sinners lost; in Jesus' birth
Can see a beam of light
Which spreads its rays upon this earth;
Let men therein delight.

SAILING DOWN THE RIVER.

We are sailing down the river
Down the River, River Time,
From a somewhere up the river
To a haven down the line.

O'er the dimpled ripples straying;
Laughing sunbeams all around
With the zephyrs softly playing;
We by angel-spell are bound.

With a holy purpose started
By the hand of God unseen,
In our little craft we parted
From the moorings up the stream.

God has given each a compass
When He started us afloat,
For His mercy did not want us
To misguide our little boat.

But the sunny hours' beguiling
And the lusty voice of Pride
Tempts us—'mid the sunbeams smiling—
To ignore our faithful Guide.

Oh! what joys may we then borrow?—
Let the surging wake foretell!
How we must awake to sorrow,
For we're bound by angel-spell.

Oh what rending fears awaken,
Oh what bitter, guilty pangs
In the heart that beats forsaken,
When the darkest cloud o'erhangs.

Ah! . . . 'tis thus, methought, our brightest
Days are lost in woes and fears,
And 'tis thus our heart beats lightest
When our eyes are dimmed with tears.

Ah!—'tis best: a stone our pillow
Till we reach the distant goal,
Lest we haughty, as the billow,
Freeze the current of the soul;—

Lest we think our craft and compass
Given for a pleasure ride,
And a sinful Self enchant us
With its lusty voice of pride.

When we reach th' eternal harbor,
God we'll thank for storm and tide
That has filled our hearts with ardor
To consult the Word, our Guide.

Still we're sailing down the river:
Let the threat'ning tempest roar!
Soon we shall have sailed the river
And shall sail it: nevermore!



THE KING OF KINGS, THE LORD OF LORDS.

FIRST SPEAKER

Ere the dreary wint'ry morn
'Woke the eastern skies,
A Child was born at Bethlehem
And great redemption unto men
Echoed over hill and glen,
For that Child was

CLASS

The King of kings, the Lord of lords!

SECOND SPEAKER

Lowly in His balmy nest
Lay the Prince of light;
For David's daughter, humble maid,
Her firstborn Child in swaddles laid
In a manger crudely made;
And that Child was

CLASS

The King of kings, the Lord of lords!

THIRD SPEAKER

Did every voice cry poverty?
And was not Honor there?
To greet that Child, the Prince of light,
Save but a starry, peaceful night,
A mother's care and calm delight?
For that Child was

CLASS

The King of kings, the Lord of lords!

FOURTH SPEAKER

Ah! none of Israel's learnèd men
Came to greet that Child,
But His heavenly Father's care
Glory for Him did prepare;
Sent His holy angels there
To praise that Child,

CLASS

The King of kings, the Lord of lords!

FIFTH SPEAKER

O'er the hills 'round Bethlehem
The holy choirs sang;
With sacred hymn they 'woke the night
And low did heaven in delight
Stoop to praise the Prince of light.
A lonely Child

CLASS

The King of kings, the Lord of lords!

SIXTH SPEAKER

And shepherds at their nightly watch
Heard the welcome words:
On thee has dawned the happy morn,
At Bethlehem the Christ is born,
Go thence! revere that Child forlorn,
For that Child is

CLASS

The King of kings, the Lord of lords!

SEVENTH SPEAKER

They left their flocks upon the hills,
To Bethlehem they went,
Where David's daughter, blessèd maid,
Her Babe in swaddling bands had laid
In a manger crudely made;
'Twas true, 'twas as the angels said,
That Child was

CLASS

The King of kings, the Lord of lords!

EIGHTH SPEAKER

The shepherds saw Him face to face,
They believed and they rejoiced;
Alas, alone by faith we see
That Child, who laid His majesty
Aside and chose for us to be:
Salvation, Life eternally,
The Son of man

CLASS

The King of kings, the Lord of lords!

A DAISY.

While walking in the woodland deep,
 Upon a fine spring morn so bright,
I found a daisy fair and meek,
 'Twas hidden from the gleaming light.

The daisy spoke of wondrous care,
 Which by God's mighty hand was wrought.
I gazed upon this flow'r so fair
 And on departing solemnly thought:

Not men of age and thought so deep
 Need we to prove that God is here.
This daisy bright from winter's sleep
 Points out His work in speech so clear.

For who but He that made the skies,
 And sends in spring the fertile floods
Which bring the plants before our eyes,
 Could make the daisy's purple bud?

Could make its cup, its slender stem,
 Its painted leaflets, wondrous thin;
And grow this gold, this mortal gem,
 Which shows the graceful care of Him?

Who sends the beauteous plants so free,
 O'er hill and dale and forest sod,
That man, as he walks by, may see
 The tender cares and work of God.

The daisy calls. Her voice is weak.
 She speaks,—though oft to be unheard,
She tells how God protects the meek,
 Let all men hear her humble words.

Yea, let men all come and gaze on,
Let widows come and shed a tear,
And let this flow'r, so low cast down,
Lift up their hearts from sorrows here.

Erelong, the daisy's life will end,
And likewise ye your soul shall give.
When death within your heart doth rend,
The daisy says: ye shall not live!

The Reaper now with sickle keen,
Doth cut the daisies bright and fair,
And brings some in, where they shall gleam
Transplanted by God's tender care.

Thus in the daisy there is speech
For as she blooms, thus bloom we all.
Hear ye her words, I do beseech;
For as she falls, so fall we all.

Just as the daisy, shall we wither
Within our graves beneath this sod;
But once, when Heaven's light shall glitter,
Then we shall see the face of God.

The daisy not, but we shall rise
To render an account of deeds.
Then, God the evil shall despise,
But glorify who in Him believes.

THE WARRIOR'S HORSE.

Impatiently the prancing steed in scorn
Doth hasten forth to breast the brutal strength
Of distant foe, to devastation sworn,
As drooping foam upon his breast is linked.

His iron hoof with unrelenting speed
Doth raise the senseless clay in dusky clouds;
Ambition's love doth prompt the noble steed
While vanity the human heart enshrouds.

His noble breast with quiv'ring muscles made
Courageously doth swell with love for fame,
And eagerly before the barricade
He champs his bit and waves his glossy mane—

My God, when thus I champ the bit before
The gate of sin and its destructive path,
Hold Thou my rein, and firm, lest I ignore
And rushing forth invoke Thy sacred wrath.

But as the steed unto the pressing word
Of human lips doth hearken, and aglow
With ardent love for that mean spoken word
Comes rushing forth to meet the angry foe.

Though oft his toil is unrewarded, yet
How gallantly his venal tide doth rise
The ravages of th' angry foe to check
Till slain, but in obedience!—he lies:—

Wilt Thou, my God, speak to my heart that thus
I may obey Thy holy word and Thee,
May face Thy foes, dear Lord, till in the dust
I crumble in eternal victory.

LIFE'S VOYAGE.

Our empty life is but a tossing
 on the billows to and fro,
All our piloting a mocking
 for the way we do not know,
Yet we oft attempt to flee
 the raging tempest's hollow roar
But to find our bark endangered
 and the farther from the shore.

Then the rolling clouds unfurling
 hide the beaming sun away
And as sailors we are watching
 for a brighter, brighter day,
While our bark is tossing wilder
 on the billows' foamy crest
We awake to pangs of sorrow
 on that course we thought the best.

As our bark is drifting onward,
 we are learning day by day
That our voyage is the safest
 when we humbly watch and pray,
Let the Father guide us onward,
 for He knows the way the best
That will bring us in the haven,
 in haven, in the rest.

THANKSGIVING DAY.

Another season's hand, alas!
Has ceased to play the harp of Time,
Whose thrilling tunes and dulcet chime
As murmurs faint the wayward breeze
Is bearing o'er the leafless trees
To regions of the Past.

The fields, where golden grain has waved,
Where bladed corn has decked the hills,
As a reward for him who tills
The fields with ardent zeal and toil
And wrests a living from the soil,—
Are barren and depraved.

Now desolation saddens all;
O'er barren fields the bleak winds play,
No birds pour forth their dulcet lay,
For summer's entered that domain
Where th' unrelenting Past doth reign,
Imperial King of all.

How blest this season was, how kind?
That God unto our sorry art
Would deign, unto our pleadings hark,
Be endless patient with His child
Who 'gainst His pureness:—how defiled?
And to God's mercy blind.

Now, ere the blessings God hath given
Are tinged with cold forgetfulness,
With hues of human selfishness,
The nation would a day proclaim
To send in consecrated strain
Its thanks to God in heav'n.

But, ah! in vain, the nation's plea
To all within its mighty sway,
To thank God on Thanksgiving Day;
For true, the Christian's heart—alone
Can render in seraphic tone
Its thanks to God acceptably.

Let Christians then unite in praise,
Be dressed in glory—not their own!
And stand before God's sacred throne;
Let them in consecrated strain
Peal forth Thanksgiving Day's refrain
With sacerdotal deed and phrase.

CHRISTMAS NIGHT.

Hail Christmas night that heaven's luster saw
And trembled whilst seraphic choirs sang
Till all the glowing span
Echoed with "Peace to man"
And all creation felt a guilty pang.

Hail Christmas night whose heavens took delight
In stooping low the earth to dedicate
As an abode for Him
Who bore its guilt and sin
Creation to redeem from deadly fate.

Hail Christmas night that saw its tapers fade,
Its spangled host grow sullen in despair,
When seraphs' light outshone
The twinklers of the dome
And all creation knew: its King was there.

Hail Christmas night, untimely turned to day,
While earth pollute with sin could find no rest,
When God Himself did deign
Lost-paradise to gain
Bearing its ransom in His guiltless breast.

A PLEA FOR INDIAN MISSIONS.

There is a path, a blessed path,
Which seldom man th' ambition hath
To tread upon and strive with pain
That he the best of life may gain.

It is the path of mission zeal
For those who seek th' eternal weal
Of those afar from Christ and God,
Their feet with gospel shoes well shod.

O men, who from the Stream of Life
Have drunk, remember all the strife
The bitterness, the fearful woe
Of those who of no Savior know!

Let shine afar that light serene
Which bright from Calvary's mount doth gleam
Till deep within man's sinful heart
Eternal life it doth impart.

Why let yon western mountains fall
On figures gaunt, on great, and small?
Why shut your ears and close your heart
Lest they their cries to you impart?

'Tis sad! 'Tis sad! hard by thy door
Are mould'ring graves of heathens poor
Who died—are lost—forever lost,
Who vainly for the heavens sought!

Within their narrow cells they've laid
Their infants dear, for whom they prayed,
And many a mother weeps in vain—
No cov'nant promise soothes her pain!

There lovers are who often weep
For dear ones 'neath the sods asleep,
Who this deceiving promise keep:
In glory, past death's range, we'll meet.

And there's a widow's heart that bled
For him, who's numbered with the dead;
God's love to her no one reveals,
And o'er his grave no anthem peals!

Now o'er their dust the eagles soar;
The mighty mountain-storms oft roar,
And nearby stand their idols kissed
To testify what they have wished.

Let not, my friends, your ease and rest
Their vain hopes mock, let them molest
Your sweet repose—go peal afar!
The anthem of the "Morning Star."

Go ye! to those Cimmerian lands,
Where Satan binds with cruel hands,
The Righteous Sun has never shone,
Where darkness swells its evil tone.

For your reward will ample be,
When as God's servants, you shall see
From face to face your King and Lord
Then . . . ample will be your reward!

THE CHRIST IS BORN.

Hail, happy morn! the Christ is born!
Peal, peal redemption's anthem far
Into a world in sin forlorn:
He dawned, the "Morning Star."

Sing angels till the firmament,
The spangled dome, with rapture thrills
And stoops to hear the earth's lament
That echoes o'er the hills.

Sing angels till there is no dearth
Of rapture in the glowing span.
Repeat the words: "Peace be on earth
Goodwill, goodwill, to man."

Sing, sing, to earth's remotest end
The peace in Christ, the "Morning Star,"
Arise, o Church; that peace to send
To heathen lands afar.

THE COMING CHRIST.

A Dialogue for four characters

{	<i>A Religious Critic</i>
	<i>A Historian</i>
	<i>A Monk</i>
	<i>A Christian</i>

(Critic is on the platform.)

(Historian Enters.)

Critic—Come, noble friend, the noblest of the land!
Who truly from the fount of wisdom drunk,
And timely will relieve my soul
That pines beneath its servile yoke.

Hist.—What? Thou who’rt throned midst dazzling light
Of learnedness. How now,—thy mind athwart?
T’ enforce our hope, refine our love,
Perhaps ’tis good to meet again.

Critic—Indeed. As steel with steel is whet,
The noble minds, by nature reared,
Improved by art, who’re but the links
Of that great chain that guides mankind
To perfectness, have need of rasping
Or they rust; grow sullied in despair.

Hist.—What? Guide mankind to perfectness?
You have ideas in embryo;
They’ll sprout only to be frost-bitten
By the chill breath of sin;—
For sinful nature loves its wrong!
’Tis like a dog, that licked on guilty blood,
He’ll trace it on!—through thorns and thistles!—
Hot with thirst, he’ll hanker for its guilty source
Until he doth attain, and then he’ll yelp for more.

Critic—You’ve turned a pessimist to have . . .

Hist.—To have you understand that truth
Of history, unsullied pearl,
Will be the lodestar of my mind.

Critic—Perhaps you’re wise?

Hist.—Too wise at least to ascertain
What history so loud denies.

Critic—What's that?

Hist.—That reason cold will lead the trend
Of human minds to perfectness:—
Religion's the phenomenon
That has undying interest
Despite the critics' shameless rage.

Critic—But they are wise.

Hist.—They set up a judge,
At least, as were all wisdom borne
Upon their fingers' ends.

Critic—Nonsense!

(*There's a rapping at the door.*)

Critic—Come in you men;
You Monk and Christian—one and all!
Select your topic now—discuss it wide!
And prick religion in the side.

Monk—But let's discuss the critics first,
Who'll cut and split, and slash and tear
E'en little motes that float the air.
Hail! critics, who will pipe and screech
Till nightmares haunt their loathsome sleep;
They'll freeze the current of their soul
But never, never, reach their goal.

Critic—In little learning danger lurks;—
Go weigh your wit on other scales
And elsewhere vent your tortured mind.
Religion Monk 's a sullen thing;
It starves the reason-hungry mind;
'Tis good for those, who'll follow blind
The rippling wake it leaves behind.

Hist.—Nay. Talk about the fields, where some
Decisive victories were won
To shape the future for mankind;
Unfurl our hist'ry's ample page

Monk—Nay. Talk about that nation dear to God,
And chosen from the mortal race
To act upon the world's arena most,
And in memorial night, bring forth the Prince of
light.

Christian—In whom we say, "Rest weary soul!
For thou art free—the ransom's paid;
For all thy sin full satisfaction made:
Claim the free gift of Christ and rest
By no more pangs of guilt distressed."

Hist.—Then Monk begin and let your fancy fly
To scan the earth and heavens on high;
Soar like an eagle to the sun
The mystic regions to explore;
Reveal us truths, unheard before.

Critic—Let Cherub and Cherubim,
Seraph and Seraphim,
Jahwe and Elohim
Be subjects of your hymn.

Monk—Four hundred years had brooding evil spread
Its wings out wide o'er Isrel's land and cast
Internal shades upon its fountains green,
Upon its vine-clad hills and rugged rocks,
Around the sacred Jordan's stream,
Since Malachi's prophetic harp had thrilled:
"Behold, I send the prophet Elijah,
Before the coming of that dreadful day
Of Jesus Christ, and He shall turn the hearts
Of children to the fathers and reverse,
Lest I should come and smite thee with a curse."

Christian—But when those darksome years were flown,
Then th' instant flight of Gabriel did pierce
The threat'ning clouds and let one blessed beam
Of light shine forth to soothe the dim-grown eye
Of Israel and to show: God's Word is true.

Hist.—Why came that Gabriel then—and not before?
Why let God's people wait so long and pine
Away as if forever lost?

Christian—Because 'twas now
The fulness of the time.

Critic—What time was that?
Let every man—'tis said in truth—be master of His
day.

Christian—Ah, but this was foretold
By prophets long before and God doth work
All things as His decree was from eternity.

Hist.—Was this decree not faulty then; for why
Should the Almighty let the heathen race
Lie gasping at the altar of its God
Dissatisfied and disappointed most
Because it felt its worship was in vain
And that its earnest plea, unheard, was mockery.

Christian—'Twas not before

Hist.—The Greek was weary grown
Of his profound philosophy, which filled
His noble mind—e'en in the face of death!
But now, lest he to mockery would fall
A victim, he on Athens mould construed
An idol—but what name could it be given?
To call it Jove was fraud—'t is best, "The unknown
God."

Christian—But needs the fountains of the dreary heart
Must gush in discontentment and the eyes
Must see how vain all human efforts are
To satisfy the soul or to unclothe
One portal of the heavens for mankind,
And parchèd must the lips have grown of thirst
That men might bend more willingly their steps
Unto that Fount in Jacob whence would flow
A stream of life.

Monk—So with expecting hearts
Men sat in peace, that when the day was come.
The day by God decreed, the idle spear
The ruthless sword, the blood-stained carts
Were placed aside to hear the trumpet call—
Not war!—but peace! as never heard before.

Critic—What trumpet sounded forth that peace?

Monk—The trumpet spake not to the idle throne
Of earthly kings—they sat in doubtful fear!
But heaven's trumpet sounded forth its peace
With silvery chime, when God Himself did deign
Unto mankind; the throng of Lucifer to sweep
From earth, by Godly spell, into profoundest hell.
The orb'd earth e'en stood aghast!

Christian—Then did th' angelic trumpet wake the night,
When God Himself in Jesus Christ did choose
To dwell within a house of mortal clay
And pay the ransom for mankind;
That He aright should stand in judgment-day
Before His Father's throne and say,
“That these go lost, I will not Father, they
Are ransomed in My blood at Calvary,
Their ransom I have found and given,
That they should dwell with Me for aye in heaven.”

Hist.—The time forbids to hear you comment more
On Christ, but true your words are sweet
As nectar to the palate and 'tis meet
To gather on the morrow:—

Critic—Now the bell
Doth sound with solemn knell: farewell, farewell.



MERRY CHRISTMAS. (An Acrostic.)

(Each child should wear a letter so that when the whole class appears on the stage it will spell:

“M-E-R-R-Y C-H-R-I-S-T-M-A-S.”

Merry Christmas to you all,
erry Christmas everyone,
erry Christmas children small,
erry Christmas old and young.

Everyone must praise God's name,
ver love His ways;
ver Jesus' birth proclaim,
ver sing His praise.

Ring the merry Christmas bells,
ing into the world forlorn,
ing until the anthem swells,
ing! for Christ is born.

Ring the bells of heaven.
ing! Redemption came!
ing for Christ is given
ing! for Jesus' name.

Yes, I have a word to say,
ou may know it, too:
ou must think of Christ today,
ou, and you, and you.

Come, join in with us,
children full of love,
children loving Christmas,
children loving God.

Happy, happy, morn,
help us tell afar
how our Lord was born,
heaven's "Morning Star."

Ring the Christmas bells on earth,
ring for that unmeasured joy,
ring the bells for Jesus' birth,
ring them, every girl and boy.

Iwould like to ask you all:
Isn't this a day of joys?—
If I wasn't quite so small.
I would tell the bigger boys.

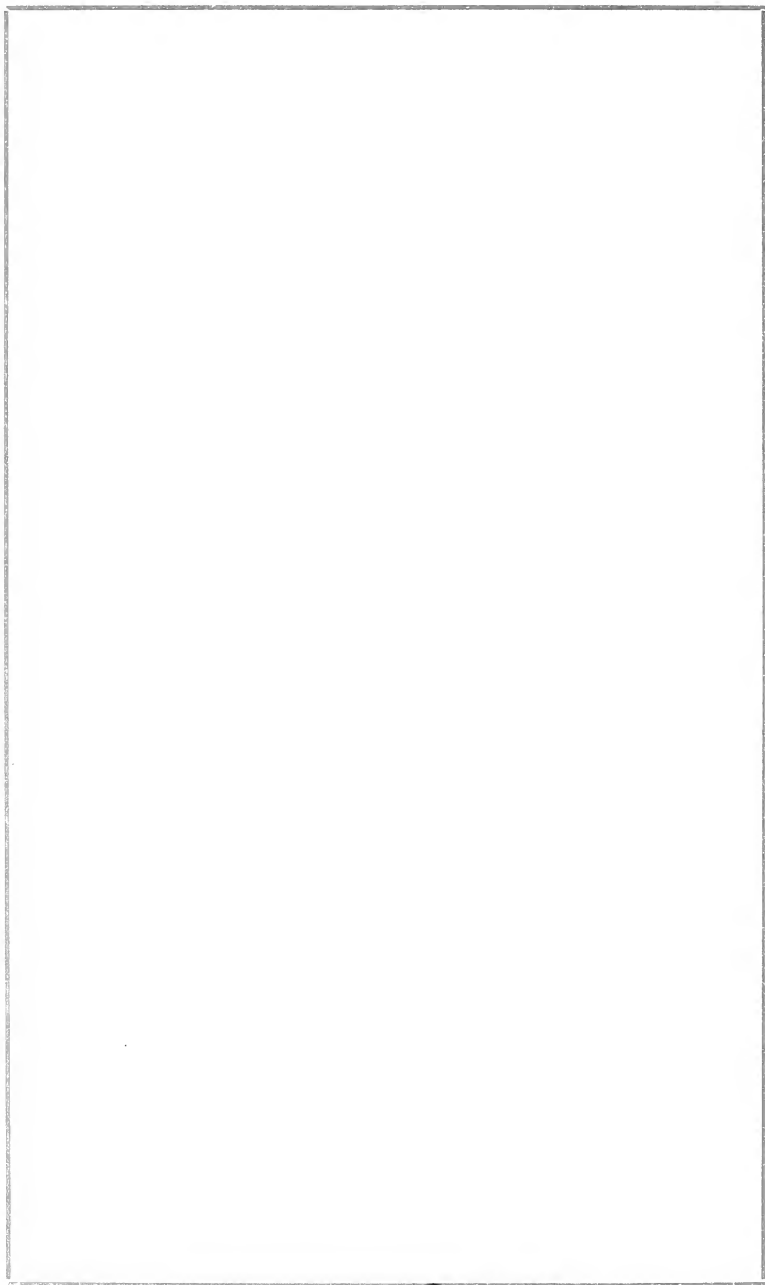
Sing, to all the ends of earth,
sing, for Jesus Christ is born.
Sing in praise for Jesus' birth,
sing! 'tis merry Christmas morn.

Tell it on, both old and young,
to the child that understands,
tell it out, "the Lord is come"
tell it in the heathen lands.

May this day enrich your life,
may it bring its message home,
make you happy in the strife,
make you feel: I'm not alone.

After this you'll always know
about the Lord of paradise,
after this, please do bestow
all your love on Christ.

Seven little boys are we,
seven little ladies, too,
saying what we know of the
avior born for me and you.



KERSTFEEST WELKOMSTGROET

Wij heeten welkom allen saâm,
Ja welkom! op ons feest,
Om met ons 's Heeren grooten naam
Te roemen, blij van geest.

Ons Kerstfeest wijst ons op een Kind,
Dat in de kribbe lag,
Het zegt: hoe God den mensch bemint,
En Zijnen Zoon ons gaf.

Wij roemen daarom 's Heeren daân
Op dit, ons 's Christens-feest,
En roemen vrij in Jezus' naam;
Ook Hij is kind geweest!

Komt dan en weest met ons verblijd,
Ja, zijt met ons verheugd,
En roemt in dit ons feest, dat wijst
Op 's Christens ware vreugd.

DE MORGENSTER.

Er scheen in 's werelts duist'ren nacht
Een Ster, zoo fier, zoo rijk in pracht;
Een Ster, die zalmakend blonk;
De Morgenster van 't heilverbond.

Een Ster gedaald uit 's Vaders huis,
Die zegepralend blonk aan 't kruis,
Die zalmakend licht verspreidde,
En hemelwaarts de volk'ren leidde.

DE STEM VAN DEN HERFST.

Des Zomers schoonheid ligt vertreden,
Haast vergaan, haast vergaan,
Tot het niet der eeuwigheden,
Zal voortaan, zal voortaan
Zijn in dorheids schaam'le woning
Saamvergaderd door den Koning
Van het rijk der eeuwigheden,
Gramsten Vijand van het heden.

O schoonste! voorbeeld van ons leven,
Zomers praal, Zomers pracht,
Boven leed en traan verheven
Bloeit zij schoon; kent geen ach!
Tot de gure winden komen
Ruischen door de kale boomen,
Al verplett'rend zich doen hooren:
Valt, gij schoonheid! gaat verloren.

O schoone stemmen, zilvere klanken!
Van die praal, van die pracht,
Levende verdervings spranken
Van den dood! van het ach!
Zeggen zij ons, zijn gelegen
In het jeugdig blozend leven;
Ras vermeerden die en gloeien,
Branden tot de grafsche boeien
Ons ontdoen van sierlijkheden,
In den stroom der eeuwigheden
Werpen!—boven tijd verheven.

Ai, ziet! dan scheuren zich de wolken:
En des Vaders aangezicht
Blijkt verlichtend in de kolken
Van ons hart, en houdt gericht:
Doet de Zijnen tot Hem keeren,
Tot de zaal'ge hemelssfeeren,
Waar het aanbeden Thands
Valt voor Gods doorluchten glans.

DANKDAG.

Komt, prijst en looft den Heer, den Hemelmajesteit.
Die ons uit zooveel nood verlost heeft en bevrijdt
Voor ramp en tegenspoên; geloofd zij Isrels Heer!
Die waardiglijk ontvangt: aanbidding, lof en eer.

Daar 't oorlogszwaard zoo wreed in and're landen woedt,
En 't vlekloos aardrijk dekt met zielloos stof en bloed,
Heeft God voor dat gericht ons land en volk gespaard
En door genade trouw beveiligd en bewaard.

Een schoon gezang van vreê werd in ons land gehoord,
Der krijgstrompetten galm werd door zijn aâm gesmoord,
't Was 's Heeren doen gewis, wijl ook Amerika
Gods heil'ge wrake tarrt' ten spijt van zijn genâ.

Gij lofgezangen, slaat! in dankgetuigend stem
Langs velden, weiden heen ter eer, ter eer van Hem,
Die weder frissche kracht en zegeningen goot,
Door regen, dauw en zonneschijn, in 's aardrijks dorren
 schoot.

Door regen mild besproeid, wies vrucht op berg en dal,
Het wel verzadigd vee trad moedig naar den stal.
De winkels waren vol; de steden wel gevoed,
En d' arme en rijke at van 's aardrijks overvloed.

Geen honger heeft verteerd; toch reed de ruiter voort
Op 't vale paard des doods en nam uit ieder oord
Een teer beminde pand, een parel lief en schoon,
Om die in 's Vaders Huis te hechten aan zijn kroon.

Trof menig scherpe pijl, in dit verloopen jaar,
Op de harp van 's menschen hart een pijnend, vlijmend snaar,
Toch was Jehovahs doen met 't menschdom majesteit:
Dat elk zijn lof bezing', dat elk zijn gunst verbeid'.

JEZUS' GEBORTE.

Juicht, o volken, juicht van vreugd,
Springt op in den geest verheugd,
Doet de blijmaar' verre hooren:
Jezus Christus is geboren.

Juich, o zondaar, in uw lot,
Vestig steeds uw oog op God,
Laat dit voorts uw ziel bekoren:
Jezus Christus is geboren.

Juicht, gij sterren, zon en maan,
Juicht ter eere van Gods naam,
Want de schepping is beschoren
't Heil in Christus, thans geboren.

Juicht, gij eng'len van omhoog,
Stijg' uw lof ten wolkenboog,
Doet in uw gezang het hooren:
Dat de Christus is geboren.

Hier, o Isrel, Levi's stam,
Is het ware Offerlam,
Laat het reukwerk niet meer gloren,
Want de Christus is geboren.

Hij, de Leeuw uit Juda's stam,
Die de zonde op zich nam
Van zijn volk—zoolang te voren,
Is ter lossing thans geboren.

In een beestenstal onwaard,
Kwam de Heiland op deez' aard;
Naar den raad van God te voren,
Werd de Heiland ook geboren.

In de kribbe ligt Hij neer,
's Werelds Koning, Vorst en Heer.
Laat nu heel de schepping 't hooren:
Dat haar Redder is geboren.

In Judea, Bethlehem,
Klonk der eng'len blijde stem.
't Zijn de herders, die het hooren :
Jezus Christus is geboren.

Hemelluister daalt nu neer,
Eng'len zingen tot Gods eer :
Vreed' is deze aard' beschoren,
Want de Christus is geboren.

Welbehagen rijk en vrij,
Doen zij hooren in de rei,
In de menschen, diep verloren,
Want hun Losser is geboren.

Hoor nu zondaar, hoor het aan :
Die uw schuld op zich zal laân,
En verzoenen 's Vaders toorn
Is ter lossing thans geboren.

Diep bepeinst mijn ziel dit feit,
't Wonder van de zaligheid,
Hoe het Jezus kon bekoren ?
Om voor ons te zijn geboren.

Het is mij te wonderbaar,
Jezus' zondaarsliefde—daar
Hij voor menschen diep verloren,
Als Messias werd geboren.

Daarom juicht ! en weest verblijd,
Minnaars van de zaligheid ;
Predikt luide ! laat het hooren,
Dat de Christus is geboren.

Dat een licht is opgegaan ;
't Rijk der zonde zal vergaan,
En de zondaar bleef verloren,
Ware Christus niet geboren.

Maar, nu geeft Gods aangezicht
Vroolijkheid en zalig licht,
Wijl verzoend is 's Vaders toorn
In den Christus Gods, geboren.

EDENS NACHT EN BETHLEMS LICHT.

O Licht der lichten, Bethlem's Licht,
Dat straalt van 's Heeren aangezicht,
Uit liefde tot Zijn' schepping schoon,
Zij niet meer is, in haar vertoon,
Zoo heerlijk als de morgen, toen
Zij werd begroet met Godd'lijk roem,
Als goed te zijn en zeer volmaakt,
Eer dat de zonde was ontwaakt.

Gij Bethlem's Licht, bestraal dien dag,
Die Adams jammervol aanzag;
Dien dag, die zonde's triomf duldd',
Schoon door Gods raadsbesluit omhuld;
Dien dag, waarop de mensch verviel,
Ai—deerlijk schond zijn reine ziel,
En moest erkennen, op zijn daad:
Helaas, de zonde is ontwaakt.

Hij had gegeten van dien boom,
De mensch, zoo rein, zoo edel, schoon,
Die aan den wind des daags zijn God
Gekend had, viel in deernis lot:
En nu, uit vreeze schuwt hij 't licht
Van 's Heeren heilig aangezicht,
Wiens vraag het schuldig harte raakt:
O mensch, hoe is de zond' ontwaakt?

En Adam waagt het antwoord vrij:
De schuld, o God, is niet aan mij,
Die vrouw gaf mij de vrucht zoo schoon
Van dien door God verboden boom;
Ik nam en at, wijl zij mij gaf;
De vrouw, o Heere, geldt Uw straf: —
Toen zagen wij: wij waren naakt,
Helaas, de zonde is ontwaakt.

In liefde kwam de Heer' en sprak:
Dewijl de mensch 't verbod verbrak
En koos voor Satan — tegen Mij!
Dat die hem nu ten meester zij; —
Doch Ik zal zetten vijandschap,
'k Zal overwinnen dood en graf,
'k Zal door het Zaad der vrouw verslaan
Des Satans macht en helsche vaan,
Ja, doen de Zon des heils opgaan,
Die Eden's nacht zal doen vergaan!

Dus meldt ons Bethlem's Licht ook van:
Een dag, waarin men roemen kan
Ja, elke morgen spreekt er van:
Het heerlijk Gods verlossingsplan,
Dat zich in Christus concentreert
En ons des Vaders liefde leert,
Die in den Zoon geopenbaard
Van vrede spreekt op deze aard'.

Dus roemen wij den blijden dag,
Toen God Zijn eigen Zoon ons gaf,
En 't Licht verscheen, den mensch tot heil,
O goedheid Gods! die zonder peil
Den mensch verlost van zond' en dood
En maakt tot 's Heeren gunstgenoot;
Elk, die in Christus vrede zoekt
Verlost Jehova van den vloek.

Geen Sinaï meer voor Gods kind,
Die in den Christus 't leven vindt.
Geen vlamvend vuur, daar elk voor schrikt,
Geen deksel op het aangezicht;
Geen Mozes meer om voor het volk
Tot God te gaan als Isrels tolk,
Geen priester meer? geen altaar? — neen!
Dewijl Gods Zoon, het Licht, verscheen.

O Licht, dat Eden's nacht bestraalt.
O Licht tot Adam's kroost gedaald.
O Morgenster, van 't heilverbond,
Die 't aardrijk troost en vreê verkond.
O Licht, gedaald uit 's Vaders huis,
Dat zegepralend blonk aan 't kruis;
Ons zaligmakend licht verspreidt
En hemelwaarts de volk'ren leidt.

Dus baart Kerstdag geen ijd'le vreugd'
Hij roemt niet in des menschen deugd.
Maar in den Heer, die eeuwig leeft
En in den mensch behagen heeft,
En dacht aan Zijn verbond gemaakt
Met Adam's nakroost, Abram's zaad,
En voor ons gaf Zijn dierb'ren Zoon,
O wonder van genade schoon.

Dat 't aardrijk vredig jub'len mocht
Van al hetgeen Jehova wrocht,
Om ons te brengen tot de poort,
Waar 't eeuwig licht des hemels gloort,
Waar aller tranen zijn gedroogd
En God geen zonde meer gedooft: —
Verheugt u, Christen, naar den geest!
Weest blijd' en looft op 's Christens-feest:
Den Vader, Zoon en Heil'ge Geest.

JEZUS' OPSTANDING.

Eenzaam en somber en stil is de nacht.
O krijgslîen! o krijgslîen! bewaakt toch het graf.
Want nog is 't uw ure, een grijnzende Thands!
Straks rijst de Zon met verheerlijkten glans.

Straks zal verschijnen, den satan ten trots!
Aan d' eeuwige kimmen van 't vrede-rijk Gods.
De Heilzon der eeuwen met zaligen gloed:
Want d' aard' is verlost en haar zond' is geboet.

Zijt waakzaam, o wachters, zijt vaardig ter wacht!
Gordt zwaarden! neemt spiezen en fakkels: 't is nacht!
En ijlt u naar 't graf, waar de Levensvorst rust —
Gij priesters, gij rechters, bewierrookt uw lust.

Want nog is 't uw ure, een grijnzende Thands! —
Geen stem wordt gehoord en geen lichtenle glans
Verschijnt aan het oog, dat zoo droeviglijk ziet.
Als tolk van het hart, dat versmoort in verdriet.

Zijt moedig, bedrukten: de morgen breekt aan, —
Zie 't aardrijk: het beeft! en de donderen slaan,
De harten der wachters versmelten door schrik,
Doorstoken door heiligen serafijn blik.

O wonder! o almacht! o peillooze feit!
O satan verslindend! o heerlijke tijd
Van 's Heilands opstanding, beslisser van 't lot
Der schepping en 't menschdom geschapen door God.

Geen tranenvloed meer aan den rand van het graf,
Een weerzien wacht ons in d' opstandingsdag:
De klove 's gedempt tusschen hemel en aard,
O heilmaar', wier wonder mijn harpe ontsnaart.

JEZUS' HEMELVAART.

Weerklonk der eng'len blijde toon
Ter eere van den God der goôn
Toen Hij op aard' kwam wonen,
Zoo klonk eenmaal het troostrijk woord
Der boden uit des hemels oord
Toen Hij werd opgenomen.

Zij spraken bij zijn hemelvaart:
Gij mannen, die hier zijt geschaard,
Wordt dus uw hoop verbannen?
Waarom uw harte zoo ontsteld?
Dit heeft de profetie voorspeld,
Gij Galileesche mannen!

En stond gij, zonder moed, verbaasd,
Uw troosters kwamen in der haast
Het Godsplan u vertolken:
Aanschouw uw Heiland en uw Heer,
Hij keert straks u ten goede weer,
Als Rechter op de wolken!

Discip'len op dien heuveltop,
Gij zaagt Hem gaan, uw Heer en God,
Gij hoordet 's engels tonen;
Ook wij, wij hooren hunne stem
In 't woord en wij verwachten Hem:
Hij zal eens wederkomen.

O Vader van het God'lijk oord
Doe open wijd de hemel-poort
Ontvang des menschen Koning;
Als overwinnaar stijgt Hij op,
Mijn Heer, mijn Koning en mijn God,
Hij nadert 's Hemels woning.

Zijns was de zege van 't eind der baan,
Gij Vader naamt zijn offer aan,
Uw recht werd niet verzwegen;
Uw wil heeft Hij gedaan, o Heer,
Zie in Hem op den zondaar neer,
Ja schenk ons Uwen zegen.

Bezingt, o eng'len Zijnen lof,
Hij nadert tot het hemelhof
Om Zijnen troon te bouwen.
Bezingt het loon, dat Hij verwierf;
Het volk, waarvoor Hij leed en stierf,
Wil Hij in gunst aanschouwen.

Wil, dierbre Geest, des Heilands daân
Alom den volken doen verstaan,
Door uw verborgen werken;
Het offer heeft Hij aangebracht,
Wil door uw Goddelijke kracht,
Zijn koninkrijk versterken.

Gij Zoon van God, die toen verrees,
Die steeds den volke henenwees
Naar 's Vaders welbehagen.
Gij zijt de Koning van 't heelal
Die is, die was, die komen zal,
Aan 't uiterst eind' der dagen.

Ten loon, ter eere van uw volk
Zult G' eenmaal op des hemels wolk
In hemel-glans verschijnen;
Dan zult Gij u ter wrake spoên
Van hen, die goddeloosheid doen,
Hen doen als kaf verdwijnen.

Maar 't volk, dat zich in U verblijdt
Zal blijde juichen, als om strijd,
Ter eere van hun Koning;
Als 's Heeren dienaars snelle vaart
Van heinde en ver dat volk vergaart
In 's Vaders huis en woning.

DE UITSTORTING DES HEILIGEN GEESTES

De Joden zijn van allen kant
Gekomen, zelfs uit verre land,
Ter viering van het Pinksterfeest
Met blijder hart en blijden geest.

Maar honderd-twintig zijn bijeen
Volhardende in hun gebeên,
Wijl 's Vaders liefde hen bekoort
En wachten doet op 's Heilands woord.

Zij zijn vergaard—'t is kalm rondom,
Toch ruischt de wind door 't heiligdom;
De Heil'ge Geest daalt op hen neer
Vervullend 't woord van hunnen Heer.

Nu flikkert, schoon een zachte vlam,
Des Geestes Gods, die nederkwam,
Omstuw'd door teek'nen wijs en koen,
Die 's Geestes werk kenmerken doen.

Het was de wind, die hen bewees,
Verborgenheden werkt die Geest;
Zijn teek'nen kunt gij gadeslaan,
Maar, niet doorgronden zijne daân.

De vuren waren hen betoog:
Die Geest verlicht des geestes oog;
Die Geest van God, daartoe in staat,
Maakt rein des menschen ziels-gelaat.

De jong'ren door dien Geest bewerkt;
Zij spraken talen onbeperkt,
Die Jood en Heiden toen bewees:
Hier werkt een onweerstaanbre Geest.

Discipelen, gij waart toen, terstond,
Bereid om aan het wereldrond,
De groote daân van uwen God,
Te brengen tot zijn eeuwig lof.

Wat groote daden deed de Heer?
Die Geest betuigt het, keer op keer!
Aan kind'ren Gods en zondaars saâm,
Tot glorie van zijn Heil'gen naam.

Geeft Adams zonen, geeft gehoor!
Buigt uw knie en neigt uw oor!
't Mocht zijn voor u: "het is geweest:"
De roepstem van dien Heil'gen Geest.

O volk van God, die Hem ontving,
Als Trooster voor een sterveling;
Ook u gaf Hij een vreemde stem
Verstaan alleen door 't volk van Hem.

Zijt vlijtig met uw vreemde spraak,
Verheerlijkt Hem! — het is uw taak;
U heeft de Trooster door zijn kracht
Herbaard, vrij uit der zonde macht.

Vergelding kunt gij nimmer doen,
Hetzij in voor- of tegenspoên,
Alleen kunt gij door heilig streven
Gods eer verhoogen door uw leven.

O Heil'ge Geest, wil door uw daân
Ons in Gods wegen leeren gaan,
Wees ons nabij van dag tot dag
Geleid ons over dood en graf.



TREUR- EN DANKLIED.

Wijl 's zomers schelle harp niet meer
Getokkeld klinkt, getokkeld klinkt,
Het vogeltje het schoone weêr
Niet meer bezingt, niet meer bezingt;
Wijl gure wind verwoestend slaat
Op 's Zomers rimpelig gelaat,
Die dorheids-tempel binnengaat. —
Want zijn schoonheid ligt vertreden;
Ziet, al sneller gaan zijn schreden
Op het machtwoord van 't verleden,
't Onverbidd'lijk streng verleden,
Overwinnaar van het Heden! —

Ontwaakt; gij lofgezangen, slaat!
In 't heiligdom, in 't heiligdom.
Met Godgewijde stemme laat
Het Christendom, het Christendom,
In 's Heeren heiligdom vergaârd
Voor 's Heeren altaar zijn geschaard,
Waar dank en offer saâmgepaard,
Lieflijk stijgen naar den hoogen.
Vader! Vader! vol meedoogen,
Zegenader! God der Goden!
Geef gená! dat wij U loven,
Eer de ziel zij heengetogen.

OP HET HUWELIJSFEEST VAN

Mr.....

— en —

Miss.....

Het dacht mij goed bij 't feest te spreken
Van 's mans gebrek en vrouws gebreken,
Maar 'k vond dit onderwerp te kras
Toen 'k in een boek beschamend las:
 “Een ezel heeft maar eenen trek,
 Een vrouw heeft ook maar één gebrek
 En wie haar trouwt is geenszins gek.”

Ik heb mijn hart daarop gezet —
Het speet mij zoo te moeten weten: —
Een vrouwe heeft maar één gebrek
En d' arme man een tal gebreken.

Ik vond dat miserabel slecht
Gezeid: een vrouw maar één gebrek;
Zij bakt soms brood — zoo taai als spek!
En als ge 't waagt — er iets van zegt,
Eilieve! pakt u dan maar weg.

De stoelen vliegen door elkaâr,
De tafel, ja, 'k weet zelfs niet waar!
De kat raast, in een hoek gespaard,
Met krommen rug en dikken staart;
De hond breekt zich den hals aan 't touw:
Dit al geschiedt door éene vrouw.

Ge ziet wel, wat een raar portret,
En toch — zoo'n vrouw heeft één gebrek? —
De man moet daarentegen weten,
Dat hij stopvol is van gebreken.

Ik vond dat wel wat wonderbaar,
Maar 'k dacht: is nu de helft maar waar:
 Welaan! voor 't huwelijksfeest, hoe keurig!
 Voor 't huwlijksleven, hoe rooskleurig!
 Voor d'ongetrouwde man, hoe treurig!

Ik dacht: wat zou zoo'n kwast alleen
In duizend wederwaardigheên;
Gesteld zoo'n man, zoo zeer foutief
Eens zonder (Trijntje*) Hartelief:

Ik riep: gelukkig Bruidegom!
Maar toen ontwaakt' ik uit den drom;
'k Begreep: die vrouw zoo goed gemaakt
Heeft maar één fout: ze is onvolmaakt!

't Is huwelijksfeest, wie is niet blij!
Bij 't vreugde-schallend feestgerei,
Waar 's huwlijks fakkel stralend blinkt
En 's levens harp getokkeld klinkt,
Wier schoonste snaren zijn geraakt
Waar 's levens vreugd' in liefde blaakt.

't Is huwelijksfeest, wie is niet blij
En zingt niet mee in zang en rei,
Die aan een dorre aard' verkond
Hoe weer een nieuwe bron ontstond,
Een bron, waar d' aard haar vreugd' ontleent
Ontsprong uit harten—nu vereend.

't Is huwelijksfeest, 't is nu vervuld,
De wensch geprangd door ongeduld,
De wensch, die door de boezem vlood
Werd door vervulling rijp—gedood,
Maar heeft een and're wensch gebaard,
Die hijgend op de toekomst staart.

't Is huwelijks-feestgevier, dat ons gedenken doet:
Hoe vriendschap hechter bindt dan banden doen van bloed.
Onz' vriendschap is gestaafd door voor- en tegenspoên
En leev' die vriendschap voort, als straks de bruiloftsbloem
Is weergekeerd tot stof, de doren en de blaân,
De stengel en de kelk, verwelkt is en vergaân.

* Trijntje of liever de naam der Bruid.

Ja, leev' onz' vriendschap voort, zoolang ge op aarde blijft
En hier* de hand des tijds uw levensgang beschrijft;
Hij schrijve op zijn blaân, hoe nog onz' vriendschap leeft,
Op liefdes vleug'len rijdt en heen en weder zweeft,
Gedurig heen en weer, al suizend door de lucht!
Met liefderijk bericht en 't ons gewenscht gerucht.

O Bruid en Bruidegom,
Ik wensche u voortaan,
Wien liefde overwon:
Den vreê op al uw' paân.

Mag vrede d' uwe zijn
Met kind'ren—kamersvol!
Wel drie en een half dozijn†
Met haar, zoo wit als wol.

Dat Bruidegom en Bruid
En kroost in vrede tier'
En 't huwelijksscheepje vaar'
Op stroomen van plezier.

Dat van uw vriendschapsdienst
U worde rijke loon,
Dat God uw handenwerk
Met heilvoorspoed bekroon';

U voor elkander spaar'
Tot rijken ouderdom,
Den Bruidegom voor Bruid
En Bruid voor Bruidegom.

En als gij straks op aard' het strijden hebt volend,
Gods raad hebt uitgediend en Hij Zijn engel zendt,
Die door zijn killen aân uw levensfakkel bluscht,
Zij u deez' hemelgroet: Kom strijders, in de rust!

* Hier of gindsch.

† Drie en een half dozijn maakt negen.

KERSTLIED.

Juich aardrijk, o juich! om den vreë u vermeld.
Door d' Engelenkoren in Bethlehem's veld,
Waar jub'lende Serafs doen trillen den trans
En herders omstralen met hemelschen glans.

Het trillend gewelfsel weergalmt de blijmaar';
Verkond aan de herders door d' Engelenschaar,
Wier heilmaar den hemel verbindt aan d' aard':
De tijd is vervuld, en de maagd heeft gebaard!

Wat hoordet gij herders! Wat zaagt g' in dien nacht!
En mocht gij het eerst, voor het menschlijk geslacht,
Aanbidden den Koning in winds'len gehuld,
Wiens wondergeboorte de Heilsblaân vervult?

Hij kwam. De Beloofde der vaad'ren verscheen!
God-zelve gehuld in vernederend leem,
Den broed'ren gelijk—doch volmaakt voor Gods wet!
O wondergeboorte, die d' Eng'len ontzet.

Hij kwam, de door Gode Voorzegde, Hij kwam,
Maar geene van Israels grooten vernam
Wat heil, dat God wrocht in die eenzame schuur,
Wat heilzon er daagd' in dat nachtelijk uur.

Te Bethlehem daagde, den satan ten trots,
De heilzon bestralend' het vrederijk Gods,
Welks eeuwige morgen, uit d' eeuwenlang nacht
Der zonde, aanbrak met volzalige pracht.

Hij kwam, de door God voorzegde in den tuin,
En ginds, in de verte, aan 't oosterluchtruim
Verscheen zijne ster aan een heidenschen stam
Die ijlt ter aanbidding van 't waar Offerlam.

Hij kwam, de door Gode voorzegd' aan de vrouw,
Opdat Hij zijn ziel ten rantsoen geven zou
Voor 't leven der wereld, en Israel's troost;
Wat heil bracht ge, Kindeke, aan Abraham's kroost.

Hij kwam, met de zonden der wereld belaaën,
Die 't dwangjuk der zonde te morzel zal slaan,
Die 't geestelijk Isrel, door d' afval vervreemd,
In zaligen vree met den Vader hereent.

Loof aarde! loof hemel! den eeuwigen Zoon;
Looft, heilige Eng'len, verheerlijkt zijn troon;
Looft Christ'nen dat Kindeke in Bethleem's grot!
Uws harten Herschepper, uw Koning, uw God.

P A A S C H L I E D .

Zacht breidt de nacht zijn vleug'len uit
O'er de Jordaan van kust tot kust;
Met bloedend harte weent de Bruid,
Om Hem, die in de groeve rust.

Waak op, O zon, berijdt uw spoor,
Verdrijf de morgenster en rijdt
Met hellen glans den hemel door,
Wijl Godes spraak uw komst verbeidt.

Wat draalt ge, O zon? Wat toeft ge lang?
Is eeuwiglijk uw glans verdooft?
Ontwaak: de schepping zucht, is bang;
Haar beving heeft de rots gekloofd.

Gij toeft te lang, zon der natuur:
Gods serafijnen daalden reeds
En heerlijk blonk d' opstandingsuur:
Het heil der aarde, toen en steeds.

O eeuw'ge dam der tranenvloed;
O Trooster bij der panden graf:
Wier zonden Jezus heeft geboet,
Wacht wederzien ten Jongsten dag.

JEZUS' OPSTANDING.

Breekt aan, o morgenstond! Verrijs, o hemelgloed!
Wat toeft ge, o zon, verrijs! bestraal met milden gloed
De schepping, die gansch zucht en hijgt naar 't morgenuur,
Gelijk Gods Sionieten met hart vol liefdevuur.

Verrijs, o zon, en doe de nevels henenvliên
Verlicht de heem'len, doe welhaast den Heiland zien,
Die al de macht verslond, die dood en hel kon biên.
Genees 't verbroken harte waar tranen overvliên.

Gij toeft te lang, o zon! Gods majesteit bestraalt
Het heil'ge graf! en reeds zijn eng'len neergedaald!
Wier majesteit en glans het leege graf beschijnt;
En vrees voor hen bezielt den wacht—en hij verdwijnt.

En 't onvergankelijk Licht, de Vorst en Levensbron
Verlaat het kille graf daar Hij den triomf won.
O heerlijk is 't gezicht! zie, hoe een eng'lenstoet
Ras nederdaalt van God met de overwinningegroet!

O teed're Magdaleen, verhaast u naar het graf!
Hoezee! Hij schudde reeds den dood en kluisters af.
O neen, de Levensvorst, Hij zwicht niet voor 't geweld
Van u, o dood en graf, hoe fel ge uw boeien knelt.

Gij vrouwen aan het graf, komt, nadert toe en ziet!
Hier in het leege graf; de Heiland is er niet!
Helaas! hoe baart de zonde een nacht van ongeloof,
Die u den troost ontnemt, doch niet uw liefde dooft.

En greep, o Magdaleen! u vrees en beving aan.
De Heilzon zaagt gij 't eerst weer aan de kinnen staan.
Hoe lieflijk klonk zijn woord? Hoe zegenrijk de stem?
Uws opgestanen Heer, en zie: terstond herkent gij Hem.

Nu zeg het Petrus aan, dat Jezus wederleeft!
Zijn Meester en zijn Heer, dien hij verloochend heeft.
Ja, ga en zeg het aan—niet aan der priester'schaar—
Maar zeg het de elven aan. Verbreid die blijde maar.

En was 't voor u geweest, o Vorst Immanuel!
Het lijden aan het kruis, de dood en de angst der hel,
Nu daalde tot U af, met pracht, een eng'lenstoet
Van 't rijk der heerlijkheid, met de overwinningsgroet.

Wie schetst uw zegepraal, volzaal'ge ochtendstond,
Waarop de Heiland v'rees en dood en graf verslond.
O triomf van het kruis! Uw overwinning blinkt!
Gij streelt het harte, dat aanbeddend nederzinkt.

Deed eerdaags 's Heilands woord, volzaal'ge ochtendstond,
Des tempels voorhangsel verscheuren tot den grond;
Thans scheurde Hij door zijn kracht des doods geweld in
tweeën,
Waarna Hij zegepralend uit het graf verscheen.

Volzaal'ge ochtendstond, een nieuwe tijd breekt aan!
De eerste dag weergalmt het: "De Heer is opgestaan!"
De Heer, die eeuwig leeft, Hij overwon 't geweld
Van u, o dood; en heeft u in zegepraal geveld.

Opstandings morgenuur, waarop ons heil berust!
Gij doet ons moedig zijn waar 't leven wordt gebluscht.
O triomf, Christen, juicht! want Jezus heeft geveld
Den satan, en ontruikt aan hem des doods geweld.

Opstandings morgenuur, hoe troost gij hem, die bouwt
Zijn zaligheid op God en zich aan Hem vertrouwt,
Maar ook bewijst gij hem, die stout Jehovah smaadt,
Dat hij verschijnen moet wanneer Gods toorne blaakt.

Maar gij, o Christen, leg gij 't matte hoofd ter neer
Van leed en leven moe, beveel gerust den Heer
U'wn afgefoolden geest, wijl die in Hem ontslaapt
Straks op 't bazuingschal in heerlijkheid ontwaakt !

Opstandings morgenuur ! wat heerlijkheid, wat troost ?
Bereidt ge ons daar gij een weerzien ons belooft.
Triomf, o Christen, juich ; want Jezus heeft verdaan
De macht des doods, en Hij is weder opgestaan !

Vreest niet de macht des doods, daarom, o dienaar Gods,
Al briest en woedt de leeuw ; onfeilbaar is uw lot.
Geborgen zijt ge in Hem, die opstond en die leeft !
En die aan zijn dienaar ook die overwinning geeft.

De hoeksteen is gelegd, van 't hemelsch Koninkrijk,
Op u, opstandingsuur, die overwinnend prijkt.
Gij vergewist ons hoe de in God ontslapen doón
Verheerlijkt zullen staan, straks, voor Gods glorie troon.

Wanneer te niet zal zijn de zonde en dood en tijd,
Wanneer 't zal zijn volmaakt, dat hemelsch Koninkrijk !
Wanneer met golven stroomt die zaligheid ; die troost ;
Die nu als drupp'len dauws besproeien 's hemels oogst.

Dus leg gij, Christen, straks het matte hoofd ter neer
Beveel gerust uw geest dan aan Jehovah weer.
Blijmoedig ! moogt gij gaan, wijl die in Hem ontslaapt
Straks op 't bazuingschal, gewis, in heerlijkheid ontwaakt !

VERKONDIGT HET ALOM.

Maak dit alom bekend,
Tot aan des aardrijks end :
 Dat ons geboren is,
 Naar Gods belofte is,
De Christus, God, de Heer.

Doe volken het verstaan,
Tot glorie van Zijn naam,
 Dat in een beestenstal
 De Koning van 't heelal
Geboren werd voor hen.

Verkondig het alom,
Uit 's Heeren heiligdom :
 Dat God den mensch bemint
 En gaf Zijn heilig Kind,
Als offer voor de schuld.

Komt tot Zijn heiligdom,
De Heiland roept u, kom !
 O kind'ren van 't verbond
 Vertelt met blijden mond :
Het heil in Jezus' bloed.

DE SMALLE WEG.

Er is een pad, welks heerlijkheid
Haar glorie-glansen verre spreidt,
Een pad, dat over 't rond der aard'
Zijn wand'laars harp met liefde snaart.

Ofschoon vol liefde,—zie, deez' weg
Ligt door des satans helsch beleg;
Leidt hier de schreên door doornen heen,
Maar hierna, in de zaligheên.

Deez' is de weg van zieleheil,
Die God, uit goedheid, zonder peil,
Voor ons ontsloot in Zijnen Zoon;
Wat heilgena? Wat liefbetoon?

Betreedt, o jeugdigen, dit pad
En erft dat heil, dat d' aard niet vat,
En weet, dat God nog nooit vergat,
Wie jeugdig Zijnen weg betrad.

Ja weet, dat wie Gods naam belijdt
En al zijn krachten Gode wijdt,
Door d' Allerhoogsten wordt geëerd
En in Zijn Hemelrijk begeerd.

Waar 't geestenkoor het hallel zingt
En 's pelgrims harp getokkeld klinkt,
Waar al de geesten voor den troon
Bezingen Vader, Geest en Zoon.

JEZUS' HEMELVAART.

Stijg ten hemel, lieve Heiland!
Stijg ten hemel, Uwen troon,
Waar de reien hemellingen
Met hun lofgejuich bezingen,
Eeuwiglijk, Uw heerlijk loon.

Stijg ten hemel, dierbaar' Heiland!
't Is op aarde al volbracht;
Dood en doodsangst werd geleden,
Pers des lijdens is betreden,
Gij 'verwon den dood en 't graf.

Stijg, o Vorst Immanuel!
Maar, Uw volgelingen—Heer?
Och Uw liefde is onpeilbaar
En Uw woorden zijn onfeilbaar
Gij zendt hen den Trooster neer.

Stijg ten hemel, lieve Heiland!
Waar aan 's Vaders rechterhand,
Op Uw glorietroon gezeten,
Gij Uw Kerk niet zult vergeten,
Als Uw loon en heerlijk pand.

Stijg ten hemel! Stijg ten hemel!
Waar g' een plaats bereiden zult,
Hen, die rein zijn van hun zonden.
Ja, genezen door Uw wonden
En gereinigd zijn van schuld.

Dierbaar Heiland! laat Uw offer
Aan ons hart geheiligd zijn,
Opdat wij U mogen volgen,
Als het groot geruisch der golven
Van den tijd voorbij zal zijn.

Als Gij weêrkomt, op de wolken
In Uw hemelglans en gloed,
Als de groot' bazuin zal blazen
Over stil en sombre graven,
Als des Jongsten Morgensgroet.

Als de hemel weg zal wijken,
Toegerold gelijk een boek;
Als de Uwen heerlijk blinken,
Heengevoerd door hemellingen
In de lucht, U te ontmoet.



**“DIE TOT MIJ KOMT ZAL IK GEENSZINS UIT-
WERPEN.” (Joh. 6: 37.)**

Verloren in zonden, gekluisterd in banden,
Ten prooi van den vijand door zonde geteeld,
Als balling uit Eden, in doornige landen,
Met hart, dat de zonde en de ijdelheid streelt.

Dus kwam ik ter wereld, verloren in Adam,
Beladen met schuld en met zonde besmet,
Als balling uit Eden genegen ten kwade,
Doemschuldig verklaard aan Gods heilige wet.

Ik voelde den last en ik hijgde naar vrede,
Met hart in de strikken der zonde verward,
Ik zocht in de wereld—zij hoonde mijn bede—
En lachte om mijn knagend' en folterende smart!

Ik zocht in mijn harte die stem te verdooven
Van knagend verlangen naar zielegenot,
Door praal en door pracht, die de zonden beloven,
Toch knaagde aan mijn ziele Gods heilig gebod.

Ik zocht in mijn ijver Gods wet te vollbrengen
Ter stilling dier eischen, de bron van onrust;
Ik streefde naar heil en naar heilige dingen
Naar al wat een zoekende ziele ooit lust!

Toen hoorde ik een stem uit Gods heilige bladen:
“De mensch is verdoemlijk en schuldig voor God,”
En kommer en wanhoop der ziele deed vragen
Naar 's Heeren genâ, in dit pijnigend lot!

Toen merkte ik Gods toorne ontbrand reeds van ijver
En 't groene hout zwichtte voor den eisch van z'n recht:
Hoe zal dan het dorre bestaan voor Zijn ijver,
Als God met mij, zondaar, eens treedt in 't gerecht?

'k Hervatte het lezen dier heilige bladen,
Ik las van den Losser van zonde en schuld ;
Hoe Bethlehems kribbe den Heiland mocht dragen
En 'k zag in Hem toen, de profeten vervuld.

Ik las van den Christus, Gods Eeniggeboren,
Hoe eenmaal op Golgotha's heuvel en kroon,
Ter redding van 't menschdom in zonden verloren
De Christus eens stierf met bespottig en hoon.

Ik knielde, ik smeekte en bad om vergeving,
Ik pleitte op het offer door Hem aangebracht,
Ik wendde mij tot Hem met vreeze en beving
En zoet was de vrede, die Christus mij gaf !

Nu kende mijn ziele verheugd in den Heere
Een zoeteren vrede dan immer voorheen.
Ik bad : "dat ik, Vader ; Uw wegen toch leere,"
En 'k dankte Jehovah met stem van geweën.

'k Begeerde mijn leven den Heere te wijden
Met dankbare zangen van hemelsch blijmaar,
Voor wereld en vijand Gods naam te belijden,
Mijn leven te leggen op 's Heeren altaar !



**“ZOEKT DEN HEERE TERWIJL HIJ TE VINDEN
IS.” (Jes. 55: 6.)**

Schrikt, o mensch, die henenleeft
Buiten Christus, schrikt en beeft!
Werpt op Golgotha een blik,
Hooft den laatsten levenssnik
Van den Godmensch, die er sterft
En de zaligheid verwerft
Voor het volk in Hem genoemd,
Dat in Hem geborgen roemt.

Schrikt, o mensch, voor dat gerichte,
Waar het groene hout voor zwichtte;
Hoe zult gij, als dorre boom,
Voor Gods majesteit en troon
Straks verschijnen in dien dag
Van Gods souverain gezag?

Schrikt, o mensch, en wordt gered
Door 't geloovig smeekebed,
Eer de deur van Gods genâ
Voor den mensch gesloten sta;
Eer de wreede vorst, Verleden,
Van u neemt het lieflijk Heden.

HEMELVAARTSLIED.

De strijd is volstreden,
De pers is betreden,
De helburcht genomen, verslonden het graf;
De dag der bekrooning
Van Israëls Koning,
Hij is nu gedaagd: is de veertigste dag.
Het kruis is gedragen,
De satan verslagen,
De schand' is veracht en het handschrift der schuld,
Dat tegen getuigde
En rechterlijk luidde
Is uitgewischt: Jezus heeft alles vervuld!
Laat van uw psalmen
Den hemeltrans galmen
O Adams geslachte: uw zond' is geboet!
Van zonden bevrijden
Verkondigt den heiden
Den vrede geschapen uit 't onschuldig bloed.
De Heiland kwam neder,
De Heiland keert weder
Ten hemel, waar God Hem den schepter toereikt,
Waar Hij voor de Zijnen,
Tot Hij zal verschijnen
Hun Voorbidder is en hun plaatse bereidt.
Stijg, Heiland, ten hemel;
Laat 't aardsche gewemel
Met vredepsalmen doen trillen den trans
O Bruid! zie uw Koning,
Bejuich Zijn bekrooning,
Zijn heil'ge victorie, Zijn hemelschen glans.
Want eenmaal keert weder
Uw zonden Vertreder,
Aan d' opstandings morgen, ten loon en gericht
Met d' engelenscharen,
De Zijnen verga'ren
O Bruid Zijner Kerk! wat een blij vooruitzicht!

S L O T .

Mocht God mijn werk,
Hoe onvolmaakt 't ook zij,
Ai—toch gebruiken willen
Om te doen trillen
Van heilgenâ, reeds vroeg en spa!
Een jeugdig hart, van zonden vrij.

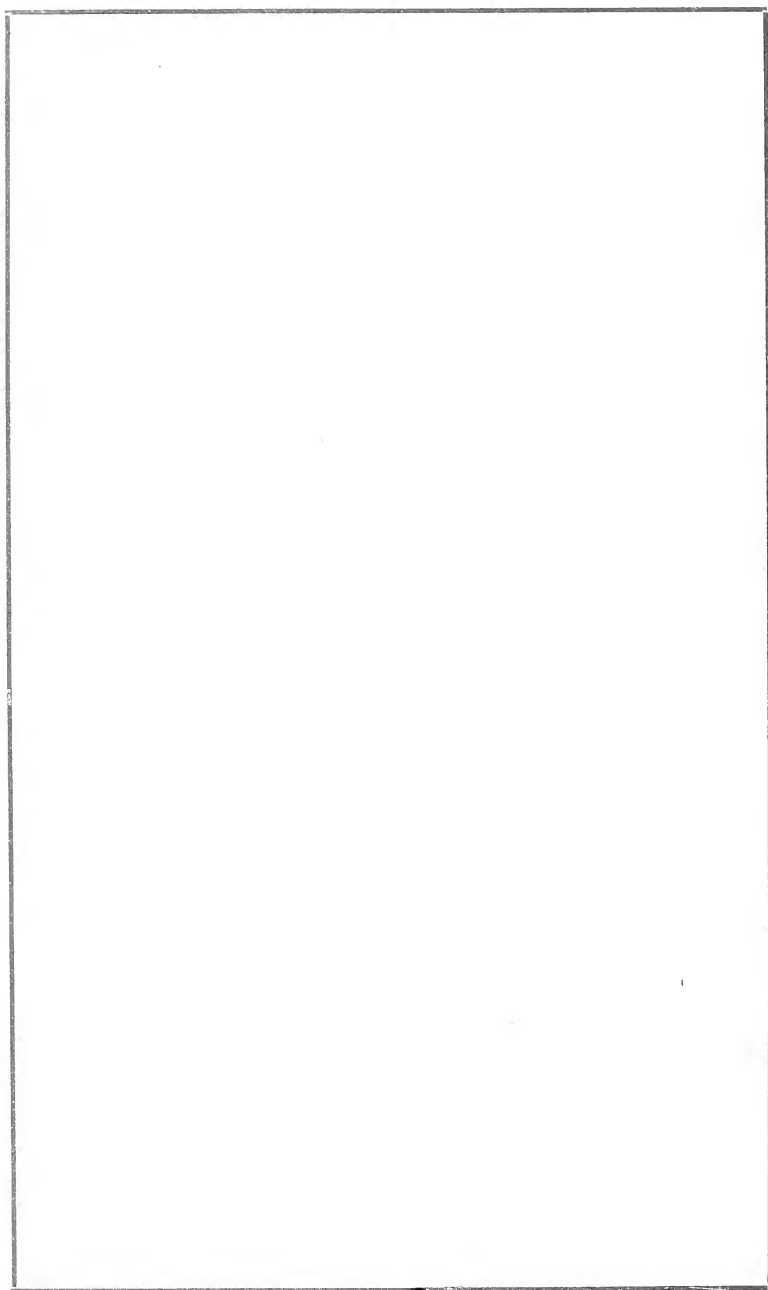
CONTENTS.

ENGLISH.

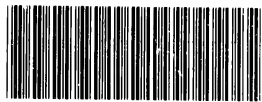
Our Purpose.....	3
Preface	4
Christmas	5
A Glen.....	6
The Angels at Bethlehem.....	8
A Threnody.....	9
A Christmas Welcome.....	12
Where Is the Christian's Home?.....	12
Awaiting the Coming of Christ.....	14
Sin is Despair ; Repentance is Life.....	15
A Christian's Afflictions.....	16
Labor On.....	16
Christmas Joy.....	17
Sailing Down the River.....	18
The King of Kings, The Lord of Lords (A Class Dialogue)	20
A Daisy.....	22
The Warrior's Horse.....	24
Life's Voyage.....	25
Thanksgiving Day.....	26
Christmas Night.....	27
A Plea for Indian Missions.....	28
Christ is Born.....	30
The Coming Christ (A Dialogue).....	31
Merry Christmas (An Acrostic).....	36

HOLLAND.

Kerstfeest Welkomstgroet.....	39
De Morgenster.....	39
De Stem van den Herfst.....	40
Dankdag	41
Jezus' Geboorte.....	42
Eden's Nacht en Bethlem's Licht.....	44
Jezus' Opstanding.....	47
Jezus' Hemelvaart.....	48
De Uitstorting des Heiligen Geestes.....	50
Treur- en Danklied.....	52
Op Het Huwelijksfeest.....	53
Kerstlied	56
Paaschlied	57
Jezus' Opstanding.....	58
Verkondigt Het Alom.....	61
De Smalle Weg.....	62
Jezus' Hemelvaart.....	63
“Die Tot Mij Komt Zal Ik Geenszins Uitwerpen” (Joh. 6: 37).....	65
“Zoekt den Heere Terwijl Hij te Vinden is” (Jes. 55: 6)	67
Hemelvaartslied	68
Slot	69



LIBRARY OF CONGRESS



0 015 906 812 2